

táhlé brambory vyrobil vlka s rudýma očima a otevřenou tlamou. S loutkami pak hráli divadlo. A to bylo poprvé, co se Jendovi vyučování doopravdy líbilo. „No jo, když je to do školy,“ vzdychl tatínek. Naložil všechno, i vivárium s Josefem. Tomu se změna nelíbila. Běhal sem a tam. Ale když se auto rozjelo, zalezl do boudičky a usnul.

„Myslím, že za léto vyrostl!“ řekl o Josefovi Jeník.

„Ty taky!“ zasmála se maminka.

„Vážně?!“

Ničím nemohla Jendu potěšit víc. Že by už nebyl nejmenší ze třídy? Ááách...

„Ahoj,“ řekl Jeník.

„Ahoj,“ řekla Sylva.

Sedli si vedle sebe na zídku před domem a klátili nohama.

„Tak zítra,“ řekl Jeník.

„No jo,“ řekla Sylva.

„Mně se nechce!“ řekl Jeník.

„Mně jo,“ řekla Sylva.

Bavili se pochopitelně o škole. Zase úkoly, zase diktáty, pětiminutovky... A nová učitelka! Prý přibyly dvě. Jedna mladá, jedna stará. Není jasné, kterou dostane třetí třída.

„S kým si sedneš?“ zajímal se Jeník.

„Asi s Vyskočilovou,“ odpověděla Sylva. „Jako loni.“
„A nemohla bys... sedět se mnou?“ zeptal se Jeník.
Kopal do zdi v prudkém rytmu.

„No... já nevím...“

Jeník sklopil hlavu.

„Tak třeba jo,“ řekla Sylva.

Jeník seskočil ze zídky a dal se do běhu kolem domu.
Oběhl ho třikrát.

„Neblázníš?“ řekla Sylva, když se zas posadil.

První školní den začal pěkně. Svítalo slunce. Jeník si v košili s proužky připadal dospěle. Sylva na něj čekala před domem a slušelo jí to.

Měla šaty s puntíky a nesla kytku. Ve třídě si sedla vedle Jeníka.

Ale pak se všechno zkazilo. A pořádně. Nejdřív přišla učitelka. Nebyla mladá. Byla stará a oči měla pichlavé. Na hlavě samé ruličky.

„Má buřtový drdol,“ špitla Kyselá. Jeník vyprskl.

A hned ho stihl učitelčin káravý pohled. Pustila kluka, kterého vedla za ru-

ku, a zahrozila prstem. „Já jsem vaše nová učitelka,“ řekla. Nikdo o tom nepochyboval.

„Jmenuji se Krásová. A tohle je váš nový spolužák, Petr Křišťál. Posad' se třeba tamhle, Petře.“

Petr šel do páté lavice u okna. Jeník se naštvál. Proč se někteří lidé jmenují tak hezky? Krásová! Křišťál! Náladu měl vůbec pod psa. Podle čárek na dveřích svého pokoje zjistil, že o prázdninách skutečně vyrostl. Báječné! myslel si. Ovšem ve třídě se ukázalo, že ostatní vyrostli taky. Takže Jeník je stále nejmenší ze třídy. Nový kluk, Petr, je naopak největší. Toho Jeník nepřepere, kdepak.

„Tak se seznámíme,“ pokračovala učitelka. „Kdepak sedí... Broučková? Aha... dobře. A Davídek... Dvořáčková... Janda... Kyselá...“

Tak to pokračovalo. Pak učitelka řekla: „A kdepak je... chichi, chichi... Placka?“

Jenda vstal a kopl do lavice. Že se mu smějí spolužáci, no prosím. Na to je zvyklý. Ale učitelka?!

„Jezinka,“ zabručel pro sebe. Sylva vyprskla.

„Teda to jsem si nemyslela,“ řekla o přestávce Vyskočilová. Zastavila se u Jeníkovy a Sylviny lavice. A vyčítavě koukala na Kyselou.

„Co jako?“ řekla Sylva.

„Že budeš sedět s klukem!“

„A co?“ řekla Sylva. „Je od nás z domu!“
„Ale je to kluk,“ řekla Vyskočilová. „A já sedím sama. Držela jsem ti místo, u okna. Pojď si sednout ke mně!“
„Když já nevím...“, řekla Sylva.
„Miluješ ho?“ zeptala se Vyskočilová.
„Chceš facku?“ zeptal se Jeník.
Vyskočilová couvla a začala hlasitě prozpěvovat: „Nevěsta, ženich... budou se ženit! Nevěsta, ženich...“
„Seš pitomá!“ řekla Sylva a začala skládat do tašky penál a sešit.
„Ty si sedneš jinam?“ Jeník zesmutněl. No jo, Vyskočilka. Ta aby do všeho nerýpala. Všechno mu zkazí.
„Víš... Radši budu sedět u okna,“ řekla Sylva.
Vyskočilová vyplázla na Jeníka jazyk.
„Placka, Placka...“, spustila, ale Sylva ji zarazila.
„Hele, nech toho...“
Aspoň to. Aspoň že se ho zastala.

První školní den byl u konce. Jeník se vlekl ze školy jako svázaný. Sám. Sylva šla s holkama. Bavily se o hloupostech. O šatech, o nové učitelce. Že vypadá přísně. Že dá zítra diktát z češtiny. Aby poznala, co kdo umí. Taky probíraly nového spolužáka.
„Je z Opavy!“ zaslechl Jeník Kyselou. „Jeho tatínek pracuje v bance a maminka je doktorka. Má sestru ve školce.“

Jeník nastražil uši. Podívejme se. Co už Sylva všechno ví! Snad ji ten Petr nezajímá?!

„Má nádherný jméno!“ řekla Dvořáčková. „Páni. Jmenovat se Křišťálová...“

„No,“ řekla Sylva zamyšleně.

Doma si Jeník vyndal z vivária Josefa.

„Tak vidíš,“ řekl myši, která se mu schoulila do dlaně.

„Tak vidíš.“

„No jo,“ promluvil Josef tenkým hláskem. „To víš.“

„Nebude se mnou sedět. Sedím sám.“

„Ale bydlí tady!“ řekl Josef.

„Ještě neviděla mechovou zahrádku,“ řekl Jeník.

„Tak ji pozvi,“ zahýbal čumáčkem Josef.

„No,“ řekl Jeník. „Ale co když nebude chtít?“

Myš mlčela. A kdoví jestli mluvila předtím. Možná že Jeník mluvil za ni. Strčil Josefa do jeho příbytku a dal mu kousek tvrdé kůrky.

Pak zazvonil u Sylviných dveří.

„Nemůžu,“ řekla Sylva. „Musím si opakovat. Když je zítra ten diktát...“

„Ani na chvíli? K večeru?“

„Ne. Já jdu s našima k těm novým sousedům, víš? Pozvali nás. Že jsme jim půjčili sádru. Ahoj.“

A Sylva zavřela dveře. Jeník se vrátil domů a vzal do dlaně Josefa.

„Tak vidíš,“ řekl mu. „Tak vidíš.“

Jezinka už učitelce říkají všichni. Podle Jeníka. Ta je přísná! Diktát dala strašný. Dlouhý. A samý chyták.

„Moc jste se nevyznamenal!“ řekla. „Jedničku mají jen dva. Křišťál a Kyselá.“

Jeník se díval na Sylvu. Ta se dívala na Petra. Dokonce se na něj usmála! Jendovi bylo nanic. Z diktátu dostal trojku.

„No... je to na začátku roku,“ řekla u večeře maminka. „Ještě si nezvykl, nedává pozor. To si opravíš, vid’?“

Jeník kývl a vděčně na maminku pohlédl.

„Jen ho omlouvej!“ bručel tatínek. „To je výchova! Ať se jde učit, a hned!“

Jeník šel. Napsal úkol z češtiny. Napsal úkol z matematiky. Pak měl přečíst článek z čítanky. Ale nemohl. Odvedle se začalo ozývat vrzání. Na housle. Byla to píseň Když jsem husy pásala.

Kdýýýž... jsem... husy... pááásala, zimou jsem se... třááásala..., kvílely housle. Jeník se také otrásl.

„Vida,“ podotkla maminka, která přinesla vyžehlené prádlo. „To je pilný chlapec. Dobře se učí... a ještě každý den cvičí. Taky maluje!“

„To jsi mi už říkala,“ poznamenal Jeník.

„Měl by ses nad tím zamyslet. A vzít si z něj příklad. Nemůžeš si pořád jenom hrát. Co by z tebe bylo?“

„Piráť!“ vyjelo Jeníkovi z pusy.

Maminka si zaťukala na čelo.

Večer v posteli natáhl Jeník nohy do výše. Přes ně přehodil pokrývku. A už se postel proměnila v plachetnici. Proč nemají lidé rádi piráty? uvažoval Jeník. Jsou tak stateční. Jenže Sylva se jich bála, i když nosili dorty. Tak dobře. Nebudu pirátem. Budu kapitánem jako děda.

Postel se začala pohupovat. Plula po řece, ale pak se před Jeníkovými očima rozprostřelo moře.

„Spustit kotvu!“ zavelel Jeník. „Sítě do vody!“ Námořníci poslouchali na slovo.

„Vytáhnout!“ zavelel Jeník.

V první síti uvízl delfín. Byl šedý a lesklý a smál se.

„Do zoologické zahrady!“ rozhodl Jeník. „S nápisem: Dar kapitána Placky.“

„Jistě,“ kývali námořníci.

V druhé síti byla zamotaná truhla. Když ji Jeník otevřel, zaleskly se perly a drahokamy.

„Zase to zakopeme na opuštěném ostrově, pane?“ ptali se námořníci a Jeník přisvědčil. „A kostlivce k tomu!“ rozkázal. „Ať hlídá!“

„Kapitáne! Vaše nevěsta!“ křičeli námořníci, když vy-

lovidli třetí síť. Seděla v ní mořská panna. Měla puntíkovanou blůzu a brýle.

„Do koupelny!“ zavelel Jeník. „Bude sedět ve vaně. U okna. Dejte jí něco k jídlu. A ať si napíše diktát!“

Mořská panna se dala do pláče. „Já to nesvedu,“ kvílela. „Jedničky přece dostáváte jen vy, kapitáne!“

„Nono,“ řekl Jeník. „Když se budeš snažit...“

Pak usnul.

Mechová zahrádka se Sylvě líbila. A vůbec to všechno bylo jako dřív. Jako o prázdninách. Sylva obdivovala samorosty i šnečí ulity, které Jeník omaloval na modro. Nejvíc se jí ale líbily kukly v láhvi od okurek. Protože jí Jeník ukázal, že jsou živé.

„Vezmeš ji opatrně do prstů. Za ten tlustší konec,“ předváděl. Tak ho to naučila babi Placková. „A když hýbá tím druhým konečkem, tou špičkou, je živá. Vidíš?“

„Co z nich asi bude?“ vzdychla Kyselá.

„Motýli!“ řekl Jeník s určitostí. „Moc krásní. Barevní. Jestli chceš, pozvu tě, až se vylíhnou.“

„Tak jo,“ řekla Sylva. A v tu chvíli se ozvalo zaskřípění a vrzání. Od sousedů. Tentokrát šlo o píseň Já do lesa nepojedu.

Jááá... do lééésa... nééépojedu, já do lééésa... nééépu... nééépu... nééépudu... „Děsný, co?“ řekl Jeník.

„No... Ani ne,“ řekla Kyselá. „Když jsem byla u nich, tak mi Petr zahrál. Šla Nanyňka do zelí. To už mu šlo.“

„Nanyňka! Pitomá písnička!“ řekl Jeník. A vzpomněl si, jak se po něm v dávných dobách ve školce všichni dívali, když se zpívalo: Jeníček... rozšlapal jí košíček! Jako kdyby to byl zrovna on.

„Mají to hezký,“ řekla Sylva. „U Křišťálů.

Všude obrazy a tak. A Petr má pokoj... to bys koukal! Má počítač a vlastní televizi. A taky vesmírný tým. Úplně všechny kosmonauty i mimozemšťany. A kosmickou loď a vesmírný čluny.“

„To je toho!“ řekl Jeník.

„Jsou bohatí, Křišťálovi. Mamka to říkala.“

„Já budu taky bohatej. Až budu velkej.“

„Hmmm...“ řekla Kyselá. Neznělo to nijak nadšeně.

„Tak já už půjdu.“

U večere Jeník vyráběl na talíři zahrádku. Maso zvlášť, rýži zvlášť, hrášek zvlášť. „Rizoto se jí vcelku!“ burácel tatínek jako obyčejně.

„Ale nech ho, hlavně když to sní,“ řekla maminka, taky jako obyčejně.

„Ono se to v žaludku zase smíchá,“ napadlo Jeníka.